

Titlu original (eng.): THE STRONG SILENT

VICTORIA LEIGH

Dragoste de soră

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CARMEN BRÂNDUȘA BORZA.

Editura și Tipografia

ALCRIS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
LEIGH, VICTORIA

Dragoste de soră/ Victoria Leigh

Traducător: Carmen Brândușa Borza

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 978-606-736-243-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

Ultimele apariții ale colecției

“EL și EA”

1041	Fayrene Preston	-Când înflorește liliacul
1042	Patti Beckman	-Sensul vieții
1043	Marylee Anderson	-De un milion de ori, mâine
1044	Betta Longforth	-Bărbatul altei femei
1045	Dorothy Cork	-Fără regrete
1046	Charlotte Paine	-Iubire și onoare
1047	Carol Bogolin	-Jocul dragostei
1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoieli
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă
1055	Ann Hurley	-Focul creației
1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atracția mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeita cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănila trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei

Capitolul 1

— Gata, Mifmif!

Mica Helena era considerată suficient de sofisticată de către părinții ei pentru a participa la orele lui Brit, dar totuși prea tânără pentru a fi răbdătoare. Evident, în secret, orele acelea o plictiseau și pe Brit.

— Mifmif, spuse Helena din nou, privind ceasul de perete.

— Da, dragă, spuse Brit. Încă puțin. Urmează vântul, fetele, foșnetul frunzelor...

Tuturor le plăcea secvența aceea, mai ales, după părerea lui Brit, pentru că era cea finală. Dar puteau să greșescă pentru că erau prea nerăbdătoare să plece.

Brit privi pozițiile fetelor. Marcia Plump era puternică, vânjoasă, în stare să doboare ușile, Leonore era delicată ca o briză, Janette...

— Gata, Mifmif! spuse Helena triumfător, când lecția se termină în sfârșit.

Fetele de la St. Hilda se pregăteau să plece acasă, pentru că orele de poziții de balet luaseră sfârșit.

Cât învățaseră oare din ce le predase ea? Brit ridică din umeri în timp ce-și făcea bagajul pregătindu-se de plecare. Fusesse îngrijorată la început, pentru că așa era firea ei, dar domnișoara Asquith, șefa, zâmbise indulgent.

– Draga mea, părinții nu cer rezultate notabile. Vor ca fetele lor să profite de ocazie ca să se întâlnească. Vorbește cu domnișoara Pidcock...

Domnișoara Pidcock era maestru muzical.

– ... că de cele mai multe ori fetele nu se întorc pentru orele ei, dar atâta timp cât ea poate să cânte la pian *Fluturii Lunii* sau *Săniuș de iarnă*, părinții sunt mulțumiți. Suntem o școală modernă, așa că scutește-te de muștrări de conștiință.

Brit se scutise, dar niciodată nu reușise să îndrăgească slujba aceea, decât pentru banii buni pe care-i câștiga. Și-ar fi dorit să obțină și rezultate. Îi plăceau copiii și voia să-i învețe ceva, nu doar să le ofere un mijloc de petrecere a timpului liber. Totuși, câștiga bani, iar banii îi trebuiau... Carei.

Se întunecase deja, când Brit termină de completat raportul școlar zilnic și plecă de la St. Hilda. Când avea să ajungă la apartamentul lor din suburbie, va fi noapte. Spera ca măcar de data asta sora ei, Cara, să-i fi lăsat lumina de afară aprinsă. Pe timp de iarnă, când se întuneca atât de devreme, avea nevoie de puțină lumină. Dar Cara era probabil învelită cu pătura electrică și-și făcea unghiile cu oă, uitând desigur de cină. Iar dacă Brit i-ar fi spus ceva de lumină, Cara i-ar fi replicat dulce: „Dar Brittie, tu

întotdeauna îmi spui să economisesc bani”.

Brit știa că deseori așa se întâmpla. Și era nevoită să facă economii. Era bine plătită, dar salariul ei ajungea cu greu pentru două persoane. Cara era înscrisă la o școală de balet scumpă și exclusivistă. Dar tot Cara îi promisese că într-o zi, ea va fi aceea care le va scoate pe amândouă din sărăcie.

Și, pe lângă asta, Cara avea un zâmbet atât de dulce... Iar mami și tati își doriseră întotdeauna ca ea să reușească.

Să-i ofere Carei o șansă. Nu că sora ei ar fi fost în stare de un asemenea devotament. Dar Brit nu mai vedea nimic atunci când venea vorba de sora ei mai mică.

Brit fusese o dezamăgire pentru părinții lor. Știuse asta încă de la vârsta de șase ani. Fusesse un copil mult mai deștept decât Cara la aceeași vârstă. Și acum își amintea cu claritate vorbele părinților ei:

– „Willis...îți pierzi timpul cu asta” spunea mama ei.

– „Da, Edith, ofta tatăl lor. Am sperat să-ți moștenească talentul.”

Brit știa la ce se referea tatăl său, când vorbea de talentul mamei. Edith fusese dansatoare. Se căsătorise cu Willis după succesul avut cu baletul *Hinterland*, succes care deși fusese mare, nu depășise granițele Australiei, succes pe care nu-l mai repetase după ce se căsătorise cu Edith. După căsătorie, Edith rămăsese însărcinată cu Brit, se îngrășase și nu-și mai continuase cariera. Și ea nu-i moștenise talentul. Iar tatăl ei îi repeta lui Edith zi de zi acest lucru. Brit, fiind fetiță deșteaptă, înțelegea de fiecare dată.

Asculta aceste discuții din spatele ușilor închise. Apoi, într-o zi, o auzise pe mama sa, spunându-i tatălui ei că ar fi

bine să încerce să mai facă un copil, care să le continue succesul. Și Brit fusese atât de fericită, încât o iubise pe Cara înainte ca ea să se nască.

Iar când Cara se născuse, o idolatrizase pur și simplu. De mică sora ei își dezvăluisese talentele de dansatoare, iar Brit încercase din tot sufletul s-o ajute.

Doar că... șansa ei se lăsa așteptată. Brit avea aproape douăzeci și șase de ani, iar Cara avea deja nouăsprezece. Și era frumoasă. Nu cum fusese ea la nouăsprezece ani... „un fluture de noapte”... așa cum îi spunea adesea tatăl ei, bătând-o părintește pe cap.

– „Ești un fluture de noapte, draga mea.”

Poate că n-o jignise de bunăvoie. Poate dorise s-o alinte. Dar Brit se simțise – așa cum fac adesea adolescentele nesigure pe ele – o ființă urâtă, nedorită și nesuferită.

După ce murise mama lor, mătușa Truda venise să locuiască cu ei. Și deseori obișnuia să spună, privind-o cu adorație pe Cara:

– „În casa asta nu poate străluci decât o singură stea!”

Apoi murise tatăl lor. Și în urmă cu câteva luni și mătușa lor, Truda.

– Cred că ar trebui să-mi găsesc o slujbă, spusese într-o zi cu nefericire în glas Cara, văzând că veniturile lor se micșoraseră simțitor.

Iar Brit se simțise nevoită să spună:

– Dragă mea, tu trebuie să-ți continui studiile ca să ajungi cineva.

Îi dăduse Carei o șansă.

Autobuzul ajunsese în apropierea blocului lor. Brit apăsă pe butonul de oprire și coborî. Stația era la cincizeci de metri de casă, iar Brit putea să vadă încă din acel loc întunericul în care era scufundat blocul lor. Cara uitase să-i aprindă lumina. Și probabil cinase fără ea.

Inima începu să-i bată mai repede când văzu mașina lui John parcată în fața blocului lor. Deci, John le făcea o vizită în seara aceea. Măcar atâta bucurie avea și ea!

Urcă scările cântând de fericire.

Cara nu-și făcea unghiile cu oja. Studia niște partituri pe care i le adusese John. Acesta era puțin mai mare decât Brit și alesese aceeași carieră pe care o avusese tatăl lor.

Brit zâmbi când capul blond al băiatului se întoarse spre ea radios.

Da. Poate că Brit era atât de naivă încât să creadă că John Ferris simțea ceva pentru ea. Dar îi rămăsese speranța. Măcar atât! Ea era fericită și așa.

– Cred că n-ai avut o zi prea grea, spuse Cara indignată văzând schimbul radios de priviri dintre cei doi. Pari proaspătă ca o floare. Doamne, și eu cât m-am plictisit!

Brit își privi sora cu compătimire. Se simțea prea plină de dragoste pentru amândoi ca să se supere pe micile răutăți ale surorii sale.

– Ai venit la noi la cină? îl întrebă ea pe John.

– Așa de târziu cinați voi două?

– Dacă e drăguță Cara să ne gătească ceva...

– Eu? Nu pot! Am stat pe poante toată ziua.

Și Brit stătuse în picioare, fusese drăguță, nu se enervase pe nimeni toată ziua!

– Glumeam, Cara. Știi că ai muncit toată ziua. O să pregătesc eu ceva. Mie nu mi-e foame. Am mâncat destul la prânz, la școală.

În timpul cinei, John le povesti subiectul operei lui, intitulată *Crucea Sudului*. Cara se ridică la un moment dat și interpretează spontan pentru el. Era talentată!

În timp ce se învârtea și se unduia, cei doi făcură o liniște mormântală. Profilată pe fundalul ferestrei, de unde se vedeau luna și stelele, Cara arăta ca o nimfă, părea ireală, fantastică.

Probabil același lucru îl simțise și John, pentru că o privea fascinat. Apoi se uită la Brit cu ochi strălucitori de mulțumire, iar ea aprobă mândră din cap.

– Cred c-ar trebui să evoluezi în Europa, spuse John. Acolo ți se vor oferi nenumărate șanse.

– Așa cred și eu, spuse Cara cu entuziasm.

– Dar, draga mea, protestă Brit, trebuie să existe și aici o șansă pentru tine. Talentul e recunoscut oriunde în lume. Dacă destinul tău este să fii vedetă – și nu mă îndoiesc – vei ajunge vedetă.

– Dar de ce să nu plec? protestă Cara fără prea multă convingere. Alte fete de ce pleacă?

Da. Cara era nehotărâtă. Putea să flămânzească într-o mansardă, că tot nu făcea nimic până nu venea cineva la ea ca s-o salveze.

– Baletul câștigă teren și aici, spuse încet Brit.

– Câștigă teren? făcu Cara cu îndoială.

– Și eu simt că așa se întâmplă, spuse John ridicându-se în picioare. Dar eu nu mai am timp. Ar trebui să-mi încerc norocul în Europa. Acum trebuie să plec. S-a făcut târziu. Mulțumesc pentru masă, Brit.

– Mie nu-mi mulțumești pentru interpretare? întrebă Cara alintându-se.

– Știi bine că da, zâmbi John, dar nu la fel cum îi zâmbea lui Brit, și Cara știa asta.

După ce John plecă, ea spuse cu voce acră:

– Muzica lui nu-i bună de nimic.

– Credeam că promite, spuse Brit uimită.

– Nu ți-ai dat seama?

– Nu am urechea formată, așa ca tine, draga mea, zâmbi Brit.

Brit știa că sora ei răsfățată văzuse privirile dintre ea și John, așa că-i înțelegea resentimentele.

Cara își privi sora speculativ. Brit nu fusese niciodată frumoasă, dar avea farmec, era dulce, bună și calmă. Cara se foi neliniștită. Din experiență, știa că bărbații erau mai atrași de farmec decât de frumusețe. Și cu siguranță John nu făcea excepție de la regulă. Văzuse strălucirea din ochii lui atunci când o privise pe Brit.

Se uită la sora ei mai mare cu ochi critic. Odată, fusese încântată de maturitatea suavă a lui Brit, chiar de la vârsta de șase ani. Știa că e mult mai sofisticată decât ea. Și acum, la douăzeci și șase de ani, era la fel de proaspătă ca la optsprezece!

– Unele eleve ale tale nu te suportă, spuse Cara.

– Sper că nu e vorba de Helena, râse Brit. Știi că-mi spune Mifmif?

– Cum le suporti pe scroafele alea mici?

– Hei, nu vorbi așa despre ele! Nu merită. Uneori sunt impertinente, dar, ce vrei? Vârsta. Nici eu nu mă las călcată în picioare.

– Ai dreptate, câștigi bani, spuse Cara repede.

Cara nu voia ca sora ei să-și schimbe slujba cu una mai prost plătită. Banii îi amintiră de altceva.

– Ai primit niște facturi prin poștă. Bani, bani, bani. Peste tot trebuie să arunci bani!

Brit dădu cu înțelegere din cap. Luă primul plic și-l deschise obosită. Era o factură destul de piperată, care o anunța data limită a plăților orelor Carei. Iar cea de-a doua...

O scrisoare de la mătușa lor, Truda, care murise. Ce ciudat! Să primești scrisori de la oameni care nu mai sunt...

„Draga mea Brit, citi ea în gând, când vei primi scrisoarea aceasta vei ști că nu mai sunt. Am dat indicații să ți se trimită scrisoarea după ce voi... muri. N-am fost o femeie bogată, după cum știi. Dar aveam mai mulți bani decât a crezut tatăl tău.”

Bani de la mătușa Truda? Poate că bătrâna strânsese câțiva bănuți pe care voia să-i lase nepoatelor sale, bănuți cu care puteau să-și plătească cheltuielile pe o lună.

„Am început cu puțini bani, dar sfătuită de niște oameni competenți și binevoitori, am ajuns să am o mică avere.”

O mică avere? La ce se referea?

„Nu cred c-a fost frumos din partea mea să nu-l ajut pe Willis, mai ales că am stat în casa lui. Dar am preferat ca banii aceștia să ajungă pe mâinile cui îi merita cu adevărat.”

Mătușa Truda îi lăsa ei bani? Dar nu spunea că „În casa asta nu poate străluci decât o stea”? De ce nu-i dădea banii Carei?

„Cara, continua ea, va fi capabilă – și trebuie să fie capabilă, să-și poarte singură de grijă. Are talent și nu-și pierde timpul irosindu-și-l. Dar tu, sărăcuța de tine, s-ar putea să nu ajungi undeva niciodată. De asta m-am gândit să-ți las suma de...”

Brit reciti cifrele de trei ori.

„Voiam să las ordine în legătură cu felul în care să te folosești de ei. Dar sfătuitoarii mei mi-au spus că la vârsta ta nu mai ai nevoie de așa ceva. Sunt bătrână, și poate din cauza asta îmi place să dau sfaturi. Cred că ar fi mai bine să lași pe cineva să-ți spună ce să faci cu ei. Cu toate astea, eu îți las banii ca pe un dar. Las la latitudinea ta să alegi calea corectă. Știu că vei face ce va fi mai bine. Suma îți aparține în totalitate.

Știu că tu ai crezut mereu că nu te iubesc. Dar n-a fost așa. Poate că n-am procedat corect. Dar iartă-mă și gândește-te la mine cu înțelegere.

Adio, dulce mea nepoată. Cu dragoste, mătușa Truda.”

Brit puse scrisoarea deoparte. Cuvintele pe care le citise păreau ireale. Văzându-i privirile pierdute, Cara îi luă scrisoarea și începu s-o citească.

După ce termină de citit scrisoarea, Cara o privi cu neîncredere, așa cum făcuse și Brit. La fel ca sora ei, recitise de trei ori suma pe care mătușa Truda i-o lăsase moștenire.

– Bătrână nebună! spuse Cara cu năduf.

– Cara! o admonestă Brit.

– Așa era, să știi. Eram sigură că are bani! Dar întotdeauna a fost o zgârcită nesuferită.

– Cara! oftă Brit.

– Iartă-mă, dragă. Adică, iartă-mă, moștenitoare! Pentru că asta ești, nu-i așa? Mamă, câți bani ți-a lăsat!

– Da... e o sumă frumoasă.

– E o comoară! De ce m-o fi dat bătrâna la o parte? Nu înțeleg. Părea că mă iubește. Ți-am spus eu că-i nebună!

– Ai citit scrisoarea, Cara. Motivul pentru care nu ți-a lăsat bani, este că a avut încredere în tine. Și e mult mai important...

– E nedrept! Eu nu văd așa lucrurile. Nu ți se pare că ești cam idealistă? Dacă n-o să reușesc niciodată? E ca și cum aș fi aruncată ca un pui de pisică în apă și mi s-ar spune: „Învăță să înoți!”

– Dar, gândește-te, Cara. Mătușa Truda ar fi putut să doneze banii ăștia unor organizații de binefacere și niciuna dintre noi n-ar fi profitat de ei și nu s-ar fi gândit că ea a avut bani. E ușor să judeci oamenii.

– Da. Poate că ai dreptate, spuse Cara frecându-și mâinile. Deci ești bogată!

– Nu chiar.

– Eu aș putea face o grămadă de lucruri cu banii tăi.

– Ca de exemplu?

– Mi-aș cumpăra o mașină cu care să mă plimb prin oraș, pe la magazine.

– Serios? Cara, dar cariera ta?

– Glumeam, îmi reveni ea repede. Bine, tot cu mașina m-aș putea plimba prin oraș să-mi găsesc ceva de lucru.

– Dar asta o poate face și un agent.

– Dar un agent nu poate să fie la fel de convingător ca mine.

– Așa e, spuse Brit privind cu dragoste chipul frumos al surorii sale. Ce ți-ai mai cumpăra?

– Haine. Dar nu din astea, ieftine. Brit, mă înțelegi, nu-i așa? Nu pot să arăt ca o sărăntoacă. Nu mă bagă nimeni în seamă așa.

– Înțeleg.

– Hainele te fac remarcată.

– Dar tu ești și așa frumoasă, Cara.

– Frumoasă! pufni ea. Dar tu, Brit, ce ai de gând să faci cu ei?

– Mai întâi plec de la St. Hilda.

– Crezi că-i bine? La urma urmei, de acolo ai un venit sigur și substanțial...

– Da, am un salariu bun, dar n-o să mai am nevoie de el.

– Nu. Așa e. Tu n-o să mai ai nevoie.

– Nu mai fi așa de sensibilă, dragă. St. Hilda mă omoară cu zile. Am urât postul ăsta din prima zi în care m-am